

## Belül száraz

Forrásmű: Berzsenyi Dániel – Mulandóság

Létezik olyan időjárás, amiben semmi sem szép. Amit meglátsz, és azonnal sarkon fordulsz, hogy beszaladj a kapun, amin az imént kiléptél, annyira taszít, amit látsz. Pedig Esztergom szép város, nemcsak szikrázó napsütésben, de zuhogó esőben is. Tekintélyes, ősi, büszke. És kulturált, nem tüsszent akkor sem, ha fázik. Ám az idő egyszer csak az arcába prüszkölt egy jó nagy adag öszt, és tessék: az érseki székhely nem tehetett mást, fejet hajtott.

Zilahy Ákos is nagyot tüsszentett az osztályteremben, akkorát, hogy még Sárík is figyelemre méltatta; röpké pillantást vetett rá koszos, vastag lencsés szemüvege mögül, aztán vissza is fordult a táblához és nagy, nehézkes betűkkel tovább véste a Berzsenyi-idézeteket. Közben rekedtes hangján folyamatosan magyarázott:

-Nem, uraim. Sajnálom, ez így nem mehet tovább. Hogyan fognak maguk érettségizni? Ha már másra nem, legalább gondoljanak az édesanyjukra és a gimnázium becsületére!

Az osztály felé fordult. A düh, ami a táblára felírta vele a hat idézetet, elszállt, s látszott, hogy egyhamar nem is tér vissza.

Sárík József jó tanár volt és még jobb ember. Két dolog érintette őt nagyon érzékenyen: az iskola jó hírneve és az ostobaság, és az előbbiért komoly harcot vívott az utóbbi ellen.

Tűnődve nézett végig a fiúkon, várta, hogy elkészüljenek a másolással. Sűrű, hosszú szempillái, melyek inkább egy fiatal lány arcához illettek volna, minden egyes pislantásánál szinte súrolták a szemüvegét. Szeme nagy volt, olyan hatalmas és kék, hogy az már ijesztő.

„Tisztes öregúr koszos szemüveggel, óriási szempillákkal és szemekkel. Mintha csak egy rajzfilmből jött volna elő” – összegezte Ákos. – „A mesékben néznek ki így az együgyű, jószándékú tudósok.” És ez a szerep illett is a magyartanárra.

- Zilahy úr! Örülök, hogy megihlette magát Berzsenyi Dániel. A harmadikat, legyen szíves!

*„Itt tévelygek a világi  
Lármától különválva,  
Képeletem forrósági  
Között magamba szállva.”*

Ezt olvasva Ákos kissé elgondolkodott. Alapvetően boldog, derűs fiatal volt és mély érzésű, szíve az örömhöz szokott, és ezt nem tervezte megváltoztatni. Ő nem, azonban az utóbbi időben úgy vette észre, hogy mindenki más igen. Valahogy kereste, hol a megszokott mosolya, amire minden reggel magától húzódik a szája, és nem találta. Talán a lármában elveszítette volna? Ám nem sokáig tűnődhetett ezen a nyomasztó feltételezésen.

Csengettek, Sárík pedig megígérte, hogy legközelebb innen folytatják, de a fiú tudta, úgyis elfelejti.

Ma nem volt kedve a kollégium menzáján enni, így miután a letette a hátizsákját a hálóban, a porta felé indult, hogy a városban ebédeljen. Ezt tulajdonképpen nem lett volna szabad, de lelkiismeretét elhallgattatva inkább a verssorokat mondogatta magában.

A folyosón ballagva próbálta magát jobb kedvre deríteni. „Legalább holnap nem lesz matek!” jutott eszébe.

A kilencedikes hálóteremből kihallatszott, ahogyan a végzősök valakit „nevelnek”. Ez is a dicső Frankához tartozott. A kilencedikeseknek meg kell tanulniuk, mi a rend – gondolták a felsőbb évesek, így aztán minden szeptembertől egy évig gypálták őket nagy egyetértésben.

Ez a hagyomány nem keltett túlzottan nagy visszhangot, mindenki úgy emlékezett vissza rá, hogy „csak megtanulta, hogy s mint mennek a dolgok”. Általában persze nem esett bajuk, csak ugratták, dirigálták őket. M. atya, az igazgató is csak annyit fűzött hozzá, mikor októberben bejelentette, hogy négy-öt-hat ember távozik a kilencedik évfolyamról, hogy:

- Lelkileg gyengék, az édesanyjuk meg nem tudja elviselni.

Ákos a szíve mélyén nem helyeselte eme tradíciót, de nem tudott mit tenni, el kellett ismernie, hogy legtöbbjüknek kétségtelenül jót tett ez a kis helyrerázás.

István testvérrel futott össze a lépcsőfordulóban, és mentetezőzve így szólt a ferences kérdő tekintete láttán:

-Ma... korábban kezdődik a kimenőm.

- Jól van, Zilahy, te tudod. – A szerzetes érezte, hogy ez most szükséges. - Én meg megyek békebírónak...

Már sietett volna tovább, de még gyorsan visszafordult.

- Zilahy. Mondd meg a többieknek, hogy holnap mégsem marad el a matematika, csak megcserélik a történelemmel.

Odakinn egész Esztergomot utolérte az ősz meg a nátha. Ákosnak már csak ez hiányzott. De ő nem az a fajta volt, aki könnyen beadja a derekát. „Legalább nem esik.” Gondolta bizakodva.

Sétálva az utcán azon kapta magát, hogy még mindig a jól megszokott útvonalon megy, ami a főtér felé kerül. Valaki szeretett erre menni. Mert milyen szép meg romantikus. És a fiú fizetett is mindent, mellkasa mindig csak úgy dagadt a büszkeségtől és a boldogságtól, ha rápillantott a fagyit nyalogató lányra. Boldoggá tette, hogy megvehette neki és még boldogabbá, mikor kézenfogva barangolhattak a városban randi címén, céltalanul.

„- Mégis hova járnak maguk, a sarokig meg vissza?” – kérdezte egyszer M. atya, aki amellet, hogy igazgató volt és mindenről tudni akart, ami a tanulókkal történik, egyetlen osztálynak tanított matematikát – Ákoséknak.

De Ákos fel sem vette. Gondtalanul élt, amíg egyszer a kamaszlányka már nem vette fel a telefont, nem válaszolt egy üzenetre sem és nem is találkozott vele ezután. Aztán egy hosszú üzenet érkezett két napja, azt írta, „a kapcsolatuk nem viszi őket előre” így jobb, ha szakítanak. Tizenhét éves fejjel szegény fiú nem nagyon tudta ezt hova tenni. Nem igazán vágyott arra, hogy őt ez bárhová is „vigye”. Csak szerette, hogy valakit szerethet. Jó volt békésen eltölteni heti kétszer a kimenőidőt. Még szerencse, hogy a szíve nemigen akart összetörni. Pedig a darabokra tört szív gondolata igazán drámainak tűnt. Feltekintett a bazilika kupolájára. Mintha a zöld cserepek szemrehányást tettek volna neki. Miért is a fölösleges szenvedés?

A zsebébe nyúlt, de a pénztárcáját nem hozta magával. Most igazán kedve lett volna valamit megütni. Valamit, ami jó kemény, hogy a keze bedagadhatna. Talán sírna is. Elszörnyülködve nézett magára. Sírni? Egy fiúnak? Egy Frankában érlelődő férfinak? Soha.

Hideg eső kezdett szitálni gyengén, szánalmasan. Ákos magát is szánalomra méltónak érezte. „Na jó. Legalább a cipőm vízálló.” Mondta magának.

Leült egy padra. A Tóthtal is ilyen padon ült, mikor az elmondta neki, iskolát vált, pannonhalmán kezdi az új tanévet. A kérdésre, hogy a barátságukkal mi lesz, legjobb barátja csak annyit mondott, elég volt a cirkuszaikból...

Az eső most már igazán rákezdett. Hiába sietett, bőrig ázott, új cipőjében aranyhalakat is tarthatott volna, ha engedné a házirend.

Csak néhány sarokra volt az iskolától. Tíz percre állt meg. Tíz hosszú, fájdalmas, felszabadító percre. Már nem is tudta, mikor sírt utoljára, talán hetedikben. Most jól esett. Senki sem látta.

Eszébe jutottak a verssorok:

*Itt tévelygek a világi  
Lármától különválva,  
Képzletem forrásági  
Között magamba szállva.*

Aztán összeszedte magát. Könnyen lépett, már nem nehezedett rá teher. A kollégium kapujához ért.

-Legalább már belül száraz vagyok.

Bement. A szája újra mosolyra húzódott.